

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 661/2013-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Š. G., t. č. Veľká Británia, vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom súdneho exekútora v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. EX 2633/2012, sp. zn. EX 3053/2012 a sp. zn. EX 710/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. G. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2013 doručená sťažnosť Š. G., t. č. Veľká Británia (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom súdneho exekútora v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. EX 2633/2012, sp. zn. EX 3053/2012 a sp. zn. EX 710/2013.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že mu „bolo činnosťou dvoch exekútorov v troch exekučných konaniach upreté právo na spravodlivý súdny proces, keď odvolávajúci sa na exekučné konania zablokovali peňažné prostriedky na... osobnom účte... v S.

Ani jeden z uvedených exekútorov mi pred začatím exekúcie nedoručil ani upovedomenie o začatí exekúcia, ani výzvu na uspokojenie pohľadávky oprávneného. Ja som sa o exekúcií dozvedel z banky, keď došlo k zablokovaniu mojich peňazí.

Doteraz som žiadne upovedomenie nedostal. Žiaden dlh voči Sociálnej poisťovni, ani voči... zdravotnej poisťovni nemám! Nemám ani podrobnejšie informácie o žiadnom z týchto dvoch exekútoroch. Informácie ktoré mám, mám len neoficiálne od pracovníčky v banke.

Na internete som vyhľadal emailové kontakty na oboch exekútorov a emailom som ich požiadal o okamžité ukončenie blokácie, nakoľko som od nich žiadne upovedomenie nedostal a zároveň nemám dlh ani v Sociálnej ani v Zdravotnej poisťovni. Mój email odignorovali a peniaze na mojom účte sú naďalej zablokované vo výške približne 211 €.

Podľa uvedeného skutkového stavu došlo k porušeniu môjho základného práva na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských právach a základných slobôd.

Vzhľadom k tomu, že mi nebolo doručené žiadne upovedomenie o začatí spomínaných exekúcií, niet inej možnosti dovolania sa ochrany svojich práv, než obrátiť sa na Ústavný súd SR.“.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd svojím rozhodnutím „prikázal zrušenie protizákonného blokovania... peňazí, aby prikázal exekútorom, aby v prípade, že trvajú na oprávnenosti exekúcie... doručili upovedomenie na adresu: Š. G... tak, aby... mal možnosť podať voči exekúciám námietky, o oprávnenosti ktorých by potom rozhodol príslušný súd“.

Sťažovateľ tiež navrhuje, aby mu ústavný súd priznal „finančné odškodnenie vo výške 5 000 € za každé porušenie práva, čo znamená, že exekútor E. B. je povinný zaplatiť... odškodné vo výške 10 000 € za 2 protiprávne exekučné zákroky a blokácie na...

účte a exekútor H. P. je povinná zaplatiť... odškodné vo výške 5 000 € za 1 protiprávny exekučný zákrok a blokáciu na... účte... do 3 dní od rozhodnutia Ústavného súdu...“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti považoval za potrebné v prvom rade upozorniť na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, IV. ÚS 251/2012). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom súdnych exekútorov v exekučných konaniach vedených pod sp. zn. EX 2633/2012, sp. zn. EX 3053/2012 a sp. zn. EX 710/2013 na tom základe, že mu nebolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie ani výzva na uspokojenie pohľadávky oprávneného s tým, že ani na základe jeho žiadosti mu súdni exekútori neodblokovali peňažné prostriedky na jeho účte.

Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06, I. ÚS 281/2013) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou

základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonáva súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie. Toto poverenie (bez neho by súdna exekúcia nemala zákonný podklad a bola by absolútne neprípustná) potvrdzuje, že súdny exekútor koná, rozhoduje a exekvuje v mene súdnej moci (čl. 142 ods. 1 ústavy).

Z už judikovaných záverov ústavného súdu o súdnej exekúcii ako súčasť základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Súdnu exekúciu riadi exekučný súd, ktorý má dosah na zákonnosť vykonávanej exekúcie v rozsahu zabezpečujúcom pre oprávneného a povinného uplatnenie rovnakých práv a plnenie len zákonom ustanovených povinností.

Ústavný súd konštatuje, že v súlade s Exekučným poriadkom preskúmanie postupu, resp. činnosti súdneho exekútora a kontrola zákonnosti a ústavnosti jeho postupu a rozhodnutí v exekučnom konaní patrí prioritne do právomoci všeobecného súdu, ktorý súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

V súlade so zásadou subsidiarity právomoc ústavného súdu na preskúmanie postupu súdneho exekútora môže byť daná len v prípadoch, keď neexistuje prostriedok nápravy podľa Exekučného poriadku.

Účastník exekučného konania má k dispozícii prostriedky nápravy podľa Exekučného poriadku, preto v súlade so zásadou subsidiarity môže byť daná právomoc ústavného súdu len vo vzťahu k preskúmaniu postupu či rozhodnutia exekučného súdu o prostriedku nápravy (rozhodnutie o námietkach, rozhodnutie o návrhu na zastavenie exekúcie a pod.), ak voči nemu už neexistuje iný prostriedok nápravy pred všeobecným súdom.

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade vo vzťahu k namietanému postupu súdnych exekútorov vo vymedzených exekučných konaniach sťažovateľ mal možnosť využiť prostriedky nápravy podľa Exekučného poriadku (predovšetkým námietky, prípadne návrh na zastavenie exekúcie). Z jeho sťažnosti nie je zrejmé, či tieto prostriedky nápravy využil. V tomto smere je však relevantný záver, že ústavný súd nemôže nahrádzať právomoc exekučného súdu v konkrétnom exekučnom konaní. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že ním namietaný protiprávny stav stále trvá (t. j. blokácia jeho účtu). Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou judikatúrou konštatuje, že sťažovateľ je povinný využiť v prvom rade všetky mu dostupné prostriedky nápravy podľa Exekučného poriadku a uplatnenie právomoci ústavného súdu prichádza do úvahy až po ich vyčerpaní. Zo sťažnosti nevyplýva, že by uvedené prostriedky nápravy podľa Exekučného poriadku sťažovateľ vyčerpal.

Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy totiž spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 251/2012).

S prihliadnutím na tieto okolnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku jeho právomoci.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013